

der, hvor de virker. Det er slet ikke, fordi jeg paa nogen Maade vil disse Sparekasser til Livs, men det er vanskeligt at lovgive for to saa forskelligartede Væsener som Sparekasser med 50 til 150 Mill. Kr. Indskud og de smaa Sparekasser. Man ser det f. Eks. ogsaa, hvis man lægger Mærke til den Ændring, der er foretaget nede i Folketinget i § 10. Der har man slettet nogle faa Ord, som tilsyneladende er uskyldige, i Landstingets tidligere Affattelse, men det er Ord, som betyder saa saare meget. I Slutningen af § 10 er der Tale om Sparekasser, der optager Laan. For deres Vedkommende havde Landstinget vedtaget, at der i Regnskabet skal indeholdes Oplysninger derom. Saa siger Landstinget videre: „Laanene maa kun optages som midlertidige til Opfyldelse af Kassens egne Forpligtelser“. Disse sidste Ord: „til Opfyldelse af Kassens egne Forpligtelser“ stryger Folketinget. Det betegner en Forskel, fordi det for de smaa Laanekasser er nødvendigt — de virker i Virkeligheden som Banker — at skaffe sig Midler ved Laan, fordi deres Hovedvirksomhed er at tilfredsstille de smaa Laantagere. Men ved den Sparekasse, der i det lange Løb vedblivende skal laane, altsaa, hvor Midlertidigheden ikke er en Undtagelse eller rettere, hvor Laanene ikke er en Undtagelse, og hvor man ikke kan laane kun til Opfyldelse af Kassens egne Forpligtelser, der er der noget, der er galt. Det ved alle vi, der har lagt noget Mærke til det, at havde man i sin Tid i Den sjællandske Bondestands Sparekasse haft dette bestemt for Øje, at naar en saadan Sparekasse, en ren Sparekasse, stor som den var og endnu er, optager Laan paa Laan for at laane Penge ud paa Sparekasseveilkaar, saa er der, saa maa der være noget galt. Men Forholdet er et helt andet for de smaa Laanekassers Vedkommende. De kan hvert Øjeblik komme i det Tilfælde, at de kan laane hos andre, og det er det mest regulære og rette Forhold, naar de holder det indenfor de rette Grænser. Men dette viser — det er det, jeg gerne vil pege paa — den Vanskelighed, der er ved at lovgive for disse Institutter. For at tilfredsstille de smaa Laanekasser ophæver man Bestemmelsen om, at Formaalet med Laanet skal være at opfylde Kassens egne Forpligtelser, og saa skærer man den bort ogsaa for de stores Vedkommende, hvor den i Virkeligheden hører hjemme og er af den største Betydning.

Jeg lægger mindre Vægt paa Spørgs-

maalet om Benyttelsen af Checks, det kommer man jo nok over, og det glæder mig at se, at man efter megen Betænkning i det andet Ting er gaaet ind paa at vende tilbage til Bestemmelsen om de 25 Medlemmer, som en Sparekasses Repræsentantskab skal have.

Det ærede 5te kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) talte om Laantagerne med Kaution og mente, at der skulde oplyses noget om, hvad der skete, hvis de paagældende Kautionister ikke fik Underretning om, at Rente eller Afdrag udeblev. Ja, hvis Sparekassen eller Banken ikke giver dem saadan Underretning, antager jeg, den har mistet sin Ret overfor Kautionisterne. Men der er en anden Ting, som snarere skulde fastslaaes: Hvorledes skal man forholde sig, naar det gælder det sidste Afdrag? Der staar „næste Betalingstermin“, men naar det er det sidste Afdrag, der er Tale om, hvor der slet ikke er nogen kommende Betalingstermin, saa er Spørgsmaalet: naar skal Meddelelsen gives? Her savnes der noget. Men dette Punkt er i alle Tilfælde ikke meget vigtigt.

Derimod beklager jeg meget, at man har optaget Bestemmelsen om, at Embedsmænd, der udøver Dommervirksomhed, ikke kan have Sæde i Bestyrelsen for en Bank eller en Sparekasse. Det forekommer mig, at den højtærede Minister har Ret i, at dette hører hjemme i en Lov om Dommere. Bestemmelsen findes, saa vidt jeg ved, i Loven om Rettens Pleje, og der bør den staa. Man sætter ogsaa paa denne Maade her en særlig Plet paa disse Embedsmænd, disse maa ikke sidde der, andre nok. Hvorfor? Det forekommer mig overordentlig uheldigt. — Ellers er der vist ikke i Sparekasselovforslaget andre Uoverensstemmelser, end hvad man nok skulde kunne blive enig om.

Ogsaa i Banklovforslaget er der kommet nogle af de samme Nyheder, som efter min Mening skæmper. I § 1 er der en lille Morsomhed. Man vil slaa fast, at Banker ikke maa have Sparere, og saa siger man senere, at „Bogens eller Bevisets Paalydende ikke er Bevis for „Sparere“ Tilgodehavende“. Her har man altsaa glømt sin Vrede over, at Banker skulde kunne have Sparere. Der skulde vel have staaet „Boghaverens“, saa var man kommet uden om dette slemme Ord „Spareren“.

Hvad der særlig støder mig i Banklovforslaget, er den Bestemmelse, som ogsaa er paataalt af andre, hvorefter Stillingen som Medlem af Bankraadet eller Di-